saste Jerusalemma taggasi tulli ja seäl seädusse laeka ees seisis ja ohwerdas pölletamisse ohwrid, ja walmistas tänno-ohwrid. Neid ei wõtnud ta mitte Kibeonis Jummalale tehha, sest et se seädusse laekas, mis Issandat Jesust täh hendas, Jerusalemmas olli, siis hoidis ta neid, kunni ta selle ette tulli, et ta sega piddi omma usko üllesnäitma, et keik se arm, mis Jummal temmale näitnud, ei mitte omma headusse waid Jesusse tullewa ärraleppitamisse ja tenistusse pärrast temmale olli juhtund Se peäle teggi ta jodud keige omma sullastele ei mitte lihha ja kurja himmo rõmustamisseks, waid et nemmad omma kunningaga Issanda sees piddid rõõmsad ollema.

Et Jehowa, mis ta Salomonile tootand, korralt kätte säatnud, sest sai temma rahwas pea selged märkid tunda ja nähha. Essimenne olli kohto-moistmisse tarkus. Sest ürrikest aega pärrast sedda kui ta Kibeonist sai taggasi tulnud, tullid kaks horanaest kunninga jure ja seisid temma ees. Need kaks ei olnud surest waid keige alwema rahwa soust sepärrast olleks kunningas neid kül woind allama kohto ette aiada, agga et ta sannakulelikko süddant olli pallunud, siis ei tüddind ta mitte keige alwema innimesse kaebdust kuulda. Se rio-assi nende wahhel olli ka nenda umbne, et ei üksti inimenne omma tarkusse läbbi ei woind selletada, kellel õigus piddi ollema, kellel ollematta. Sest se üks naene ütles: Oh mo issand, minna ja sesinnane naene elasime ühhes koias, ja minna sain seäl koias lapse temma jures. Ja se sündis kolmandamal päwal pärrast, kui ma lapse sain, et ka sesinnane naene lapse sai, ja meie olime ühhes, ei olnud wõõrast meie